„Toate golurile mele" 7

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VEST-GERMAN UWE SEELER

Hotărîrea asupra ofertei de transfer făcută de clubul italian Internazionale. Uwe Seeler se consultă cu cei din jurul său, familia și specialiștii renumiți ai fotbalului din țara sa.

— **E în regulă**, *am zis.* **Dar am să mai fac ceva. Îi dau telefon lui Sepp Herberger să-l întreb și pe el.**

— **E bine că faci asta**, *zise Mahlmann.* **În definitiv îl privește și pe antrenorul federal dacă rămîi aici sau pleci în Italia.** *Herberger îmi spuse aproape aceleași lucruri ca și antrenorul meu. Nu-mi puse nici o piedică, dar am înțeles din tonul lui că s-ar bucura dacă aș rămîne în Germania.*

Cu această convorbire, s-au risipit și ultimele îndoieli, dacă mai existau. Am mulțumit celor din Milano pentru oferta mărinimoasă pe care mi-au făcut-o și am devenit din nou „om". N-aveam să regret niciodată ceea ce am făcut. Numai gîndul de a fi abandonat echipa mea și spectatorii mei care mă îndrăgeau, m-ar fi torturat.

. . . . . .

Drept răsplată pentru devotamentul său față de club, conducerea clubului îi oferă lui Seeler postul de reprezentant comercial al firmei de articole sportive „Adidas", avînd reprezentanța pentru regiunea nordică a Germaniei Federale. Ținînd seama de faptul că Hamburger SV este un club de amatori, Seeler nu putea primi nici prime, nici vreun alt stimulent material.

La 9 aprilie 1961, Seeler și echipa lui pleacă la Barcelona pentru disputarea primei manșe a semi-finalei Cupei Campionilor Europeni. După un meci foarte animat în care s-a jucat și foarte sportiv, echipa germană pierde cu 0—1. Returul s-a disputat la 26 aprilie la Hamburg. La pauză, scorul era încă alb.

. . . . . .

Iată și formațiile.

Barcelona: Ramallets; Foncho, Garcia; Verges, Gensana, Segarra; Evaristo, Kocsis, Kubala, Suarez, Succo.

Hamburger SV: Schnoor; Krug, Kurbjuhn; Werner, Meinke, Wulf; Neisner, Dehn, Uwe Seeler, Stürmer, Dörfel.

Arbitrul belgian Versyp, un domn cam voluminos, avea să ne dovedească că în pofida aparențelor era un arbitru excelent.

Dehn și Wulf își schimbară locurile între ei și această manevră tactică avea să dea rezultate. Eram în atac. Klaus Stürmer ajunse cu mingea în marginea careului cînd mijlocașul Verges îl „cosi" pur și simplu. Lovitură liberă pentru noi. Wulf, care juca acum în atac, își potrivi mingea și trase cu stîngul, puternic, peste zid, în colțul din stînga. Lui Remallets nu-i rămăsese altceva de făcut decît să scoată mingea din plasă: 1—0 pentru noi!

Aceasta se întîmplă în minutul 59. Ne îmbrățișarăm de bucurie, dar numai pentru cîteva clipe, apoi goana după minge reîncepu.

Minutul 67. La mijlocul terenului am început să țesem o combinație: Stürmer către Wulf, acesta către Werner, care-i trimise balonul înapoi lui Wulf. În acest timp, eu am fugit înainte, pe extrema dreaptă și eram liber. Wulf m-a văzut și mi-a trimis mingea. Eram în apropierea fanionului care marca colțul drept al terenului, cu mingea la picior. Ce fac acum? Centrez? Cu tot unghiul imposibil, m-am decis să trag. Mingea urmă o traiectorie puțin curbă și intră în plasa spaniolilor fără ca vreun jucător să o fi atins. Era un gol „à la Rahn", de genul prin care extremul dreapta al națională se făcuse atît de cunoscut. Conduceam acum cu 2—0.

Scorul general ne era acum favorabil cu un gol. De aici încolo nu ni se mai putea întîmpla nimic, ziceam noi, căci eram mereu în atac. Dar nu e bine, vorba proverbului, „să zici hop pînă n-ai sărit șanțul"! Minutul 88 trecuse. Minutul 89 trecuse și el. Tribunele începură să ne sărbătorească prin scandări și cîntece. Totul se rezuma acum la a ține mingea pentru ca spaniolii să nu intre în posesia ei. Ne pasam unul altuia la centrul terenului. Jocul urma să se termine peste cîteva secunde și așteptam fluierul final. Deodată, Foncho, fundașul spaniol, sări printre noi și cu un efort uriaș intră în posesia mingii. El pasă imediat lui Suarez care făcu cîțiva pași trimițînd apoi balonul în careul nostru. Acolo se afla Kocsis. Mare specialist în jocul cu capul, el imprimă mingii o rotire primejdioasă, care-l făcu pe portarul nostru Schnoor să plonjeze în gol, iar mingea intră în plasă!

Am rămas ca trăznițiți! Asta nu avea voie să se întîmple. Și în aceeași clipă răsună și fluierul final, care nu ne mai folosi la nimic. Urma să aibă loc un al treilea joc, pe teren neutru, și în aceste condiții profesioniștii spanioli erau avantajați.

E adevărat că am învins o echipă de talie mondială cu 2—1, dar nimeni nu era bucuros, cu toate că am făcut și un joc foarte bun. Și tribunele amuțiseră. Spectatorii, ca și noi, erau profund impresionați de deznodămîntul final...

Amărîți, stăteam în cabine. Nimeni nu scotea o vorbă, nimeni nu putea înțelege cum de s-a ajuns la acest gol care ne răpea efectiv în ultima secundă roadele muncii noastre. Seara, la clubul nostru, un cunoscut mă întreabă: — **Cum de a fost posibil așa ceva, Uwe?** — **Nu știu nici eu,** *i-am răspuns cu un sentiment de profundă amărăciune.*

— **Așa ceva nu s-ar fi întîmplat niciodată unor profesioniști!**, *exclamă un ziarist. Această „scăpare" a ziaristului l-a transpus pe Günther Mahlmann într-o furie de nedescris.* — **Aș putea să știu și eu ce ar fi făcut niște profesioniști mai mult?**, *urlă el.* **Eu îmi aduc aminte de cu totul alte lucruri pe care le fac profesioniștii!**

Günther Mahlmann era cu trup și suflet devotat echipei și pentru el un joc nu era numai interesant sau nu... L-am văzut literalmente prăbușindu-se pe banca lui, cînd a căzut golul acela nenorocit și îngropîndu-și capul în mîini... Incriminările nu ajută la nimic. N-aveam altceva de făcut decît să încercăm să ieșim la liman în al treilea joc.

Acest al treilea joc avu loc numai o săptămînă mai tîrziu, la 3 mai 1961, la Bruxelles. Noi am fost cazați la hotelul „Prince Leopold", în mica localitate Hoylaert, de lîngă Bruxelles.

Ne-am antrenat în preziua meciului pe stadionul Anderlecht, în același timp cu Barcelona și o echipă o supraveghea pe cealaltă. Și acum eram urmăriți de ghinion. Portarul nostru de rezervă, Krämer, își luxă brațul, în timp ce titularul, Schnoor, rănit și el la mînă, purta brațul într-o eșarfă. Totuși, în ziua jocului, el apăru între buturi...

Barcelona introduse „artilerie grea" în echipă. Pentru prima oară îl aveam în față și pe Czibor. Echipa apăru în formația: Ramallets; Foncho, Garcia; Verges, Gensana, Segarra; Kubala, Kocsis, Evaristo, Suarez, Czibor. Publicul, printre care se aflau și cîteva mii de suporteri germani, ne salută cu multă simpatie. Înainte de începerea meciului, jucătorii de la F.C. Barcelona ne dădură buchete de flori.

În minutul 8 am ratat o mare ocazie. Stürmer îi pasă lui Dörfel, acesta mie, iar eu, singur cu mingea, am tras peste bara transversală. În minutul 10, i-am pasat eu mingea lui Klaus Stürmer care trase imediat și cu putere, dar Ramallets reținu balonul. Nici spaniolii nu se puteau lăuda cu mai mult. În minutul 16, Schnoor reținu sigur un șut bombă al lui Kocsis. În minutul 28 arbitrul acordă spaniolilor o lovitură liberă indirectă. Kocsis îi dădu mingea lui Kubala, acesta trase fulgerător, dar nu făcu decît să zguduie bara verticală. Werner prinse mingea ricoșată din bară și cu capul o expedie în corner. În minutul 36 îmi veni iarăși rîndul la tras... și din nou peste bara transversală.

Minutul 43. Schnoor respinse un șut al lui Kocsis cu piciorul, dar mingea se rostogoli exact în fața lui Evaristo. Șut... Și 1—0 pentru Barcelona! Și asta tocmai în faimosul minut psihologic dinainte de pauză...

Cu toate eforturile noastre din repriza a doua, nu am reușit să egalăm. Spaniolii începură să tragă de timp și țineau mingea cît puteau de mult. Trebuie să recunoaștem însă că o făceau în mod elegant și spectaculos. Noi încercam mereu să străpungem apărarea și să ne creăm ocazii, dar degeaba. În minutul 89, am fost faultat în timp ce mă apropiam de careu. Werner execută lovitura, ușor, în careu, de unde eu, cu capul, am trimis-o lui Dörfel care însă rată. Aceasta a fost ultima noastră ocazie de a egala. Și odată cu terminarea partidei, se termină și rolul echipei Hamburger SV în Cupa Campionilor Europeni, ediția 1960/61.

Patru săptămîni mai tîrziu, în finala de la Berna, spaniolii aveau să piardă la rîndul lor în fața echipei portugheze Benfica Lisabona cu 2—3. Cupa mult dorită intra pentru prima oară în istoria ei, în posesia Portugaliei.

. . . . . .

Cînd în vara anului 1962, lotul național se deplasă în Chile pentru o nouă ediție a campionatului mondial de fotbal, mă aflam și eu în lot. A fost un zbor minunat. Am aterizat la Santiago, unde aveau să se desfășoare jocurile grupei B din care făceau parte Elveția, Chile, Italia și echipa noastră. Noi fusesem cantonați într-un liceu militar, mobilat însă foarte modern și confortabil.

În primul joc din serii i-am avut ca adversari pe italieni. După o partidă foarte animată, scorul a rămas totuși alb. Eu am avut mult ghinion și am ratat de cîteva ori ocazii mari. Drept să spun, nu prea eram în formă în această zi de 31 mai...

În continuare i-am întîlnit pe elvețieni. Am luat conducerea cu 1—0 în prima repriză, prin golul marcat de Brülls. În repriza a doua, minutul 59, mi-am amintit că rolul meu nu era să construiesc faze și cînd Hans Schäfer mi-a dat o centrare frumoasă în mijlocul spațiului de pedeapsă, n-am mai stat mult pe gînduri. Cîțiva pași, o fentă scurtă, un șut sec și 2—0 pentru noi. Era primul meu gol în acest campionat. Elvețienii reacționară destul de repede, reușind un foarte frumos „gol de combinație", dar meciul se încheiă cu 2—1 pentru noi.

În cel de al treilea joc al seriilor, am întîlnit pentru prima oară o echipă sud-americană: Chile, reprezentativa țării gazdă. Acest lucru a trezit în noi amintiri penibile. Vom întîlni oare și aici același public pătimaș de care ne-am lovit în Suedia cînd am jucat împotriva echipei țării gazdă? Entuziasmul chilienilor nu este de loc neglijabil și bineînțeles că toți suporterii visau să-și vadă echipa în finală, după exemplul dat cu patru ani în urmă de suedezi. La început, temerile noastre păreau întemeiate. Pînă în cabine pătrundeau strigătele de „Chi-le, Chi-le". Cînd am intrat însă pe teren, luînd contact direct cu publicul, ne-am putut da seama că în spatele incurajărilor chiliene nu se ascundea de loc patima subiectivă care la Göteborg era cît pe-aci să ne distrugă nervii.

Echipa noastră a intrat pe teren în următoarea formație: Fahrian; Nowak, Schnellinger; Schulz, Erhardt, Giesemann; Kraus, Schäfer, Seeler, Szymaniak, Brülls. Schäfer cîștigă aruncarea cu banul și decise ca echipa să joace în prima repriză cu soarele și cu vîntul în față.

Chilienii avură lovitura de începere și începură să ne asalteze de parcă ar fi vrut să ne dea din primele secunde lovitura de grație. Dar la fundașul Nowak, de la Schalke 04, era efectiv „cap de linie". El deposeda pe orice atacant chilian de minge, împingînd balonul (și jocul) mereu înainte. Un asemenea balon ajunse și la mine și încercai să marchez cu capul. Lovitura era însă slabă și imprecisă. Portarul Escuti nu avu nici o dificultate de a culege mingea.

Apoi atacară din nou chilienii. Spectatorii erau entuziasmați de jocul echipei lor și o încurajau din ce în ce mai tare. Publicul vroia să vadă goluri. Apărarea noastră se ținea bine. E adevărat, de cîteva ori am venit pînă și eu în ajutorul ei, dar acest lucru era de fapt inutil căci primejdiile la poarta noastră erau ca și inexistente.

Veni și minutul 21. Hans Schäfer îmi făcu semn să alerg înainte și printr-o pasă într-adevăr ideală mă puse în poziție de șut. În acest moment, un apărător chilian mă împinse cu coatele pentru a mă îndepărta de minge, iar eu am căzut cît eram de lung. Arbitrul scoțian, Davidson, reacționă prompt și arătă punctul de la 11 metri. S-au făcut auzite cîteva fluierături, dar trebuie să recunosc că publicul a fost foarte disciplinat. De altfel, întreaga presă chiliană, adresîndu-se publicului, îi ceruse acestuia o atitudine cît mai disciplinată pentru a vedea un joc frumos în meciul cu noi și pentru a se uita cele întîmplate în timpul partidei cu Italia, cînd s-au petrecut „lucruri mari"...

Szymaniak își potrivi mingea, îl păcăli pe Escuti, care se aruncă în partea opusă, și expedie mingea ușor, pe lîngă bară în plasă. Conduceam cu 1—0... Pînă la pauză chilienii erau aceia care atacară mai mult, dar apărarea noastră rezolvă cu bine toate situațiile.

În timpul pauzei, antrenorul nostru, Sepp Herberger, și asistentul său, Helmut Schön, ne dădură sfaturile de rigoare. Apoi, din nou pe teren. Primele 15 minute din repriza a doua trecură sub semnul unei dominări foarte accentuate a gazdelor. Apoi, treptat, treptat, începurăm să ieșim și noi din jumătatea noastră de teren și spectatorii începură și ei să înțeleagă că noi sîntem în continuare ofensivi, cu toată perioada de dominare a echipei lor favorite. Apărarea chiliană se apăra din toate puterile, iar eu personal eram supravegheat în același timp și de un fundaș și de un mijlocaș. Aproape că mă călcau pe picioare, atît de aproape stăteau de mine, urmărindu-mi fiecare mișcare.

Dar și noi știam să marcăm bine adversarii. Nowak era umbra lui Ramirez, Tobar nu-l putu ocoli deloc pe Szymaniak, iar Moreno era în permanență blocat de Giesemann. În cazul în care chilienii ar fi reușit să pătrundă (și au și făcut-o), Schnellinger și, în ultimă instanță portarul nostru Fahrian, aveau să lămurească situațiile periculoase.

Totuși se întîmplă și în repriza a doua ca eu să fiu nevoit să vin în ajutorul apărării, căci pentru cîteva minute situația devenise critică. Chilienii traseră cîteva șuturi frumoase de la distanță, dar de două ori avură mare ghinion, căci Landa trase în bară iar Ramirez milimetric pe lîngă poartă.

Minutul 82. Brülls centră în mijlocul careului și mingea se afla cam la un metru înălțime. Mi-am dat imediat seama că va fi imposibil s-o ating cu piciorul și totuși trebuia să intru în posesia ei. Am sărit deci la semi-înălțime, inainte, executînd un plonjon, am lovit mingea cît am putut de tare cu fruntea și... 2—0 pentru noi.

În ultimele minute am fost literalmente asediați de echipa gazdă, dar nici noi nu eram începători și am reușit să păstrăm rezultatul pînă la fluierul final. Recunosc că chilienii știau să și piardă. Nici publicul nu se zgîrci cu aplauzele la adresa noastră cînd am ieșit de pe teren. Prin această victorie asupra țării gazdă, am cîștigat grupa B de la Santiago, calificîndu-ne în sferturi, alături de echipele Uniunii Sovietice, Chile, Iugoslaviei, Braziliei, Angliei, Ungariei și Cehoslovaciei.

Pînă la disputarea sferturilor mai aveam cîteva zile. Jocul împotriva chilienilor avusese loc la 6 iunie, iar meciul nostru din sferturi, împotriva Iugoslaviei, urma să aibă loc la 10 iunie, tot la Santiago. Chile avea să întîlnească echipa Uniunii Sovietice la Arica, Brazilia avea să joace contra Angliei la Vina del Mer, iar Ungaria contra Cehoslovaciei la Rancagua. În aceste cîteva zile aveam timp să ne odihnim un pic, mai ales că trebuia să ne și revenim după micile accidentări.

Era pentru a treia oară consecutiv că întîlneam echipa Iugoslaviei în cadrul unui campionat mondial de fotbal. În 1954, în Elveția, echipa noastră eliminase Iugoslavia în sferturile de finală cu 2—0; în 1958, în Suedia, tot în sferturi, am cîștigat cu 1—0.

(Va urma)

Traducere de RADU HERBAY

Stilul acrobatic al lui Uwe Seeler este elocvent ilustrat de această fotografie, în care-l vedem (tricou alb) în duel cu apărătorul Güttgemanns, de la Eintracht Braunschweig